

[Ole Bjørn Kraft.]

under meget vanskelig Vilkaar har udvist. Det er ikke meget, vi kan gøre for dem, men jeg er overbevist om, at Regeringen, der sikkert deler min Opfattelse, bl. a. ved Behandlingen af de Spørgsmaal, som er opstaaet i Forbindelse med den sidste Flytning af Tropperne, vil sørge for, at alle økonomiske Problemer for de enkelte Befalingsmænd i denne Forbindelse bliver løst paa tilfredsstillende Maade.

Siden vi sidst havde Lejlighed til en politisk Forhandling i Tilslutning til Finansloven, har vi to Gange skiftet Statsminister. Da Statsminister Stauning døde, følte det helt naturligt fra alle Sider, at Finansminister Buhl blev hans Efterfølger. De Forventninger, der blev stillet til Statsminister Buhls Ledelse af Regeringen, blev ikke skuffet. Saaledes fandt Statsminister Buhl, da han bragte Regeringens og dermed Folkets Hilsen til Kongen paa dennes 72-aarige Fødselsdag, lykkeligt Udtryk for det, der binder Konge og Folk sammen. Det danske Folk vil derfor bevare den bedste Erindring om Statsminister Buhls Personlighed, saaledes som man lærte den at kende under Udøvelsen af et meget vanskeligt Embede, og vi beklager, at han maatte træde tilbage.

Det nye Ministerium Scavenius er dannet med Tilslutning af de 5 hidtil samarbejdende Partier, ogsaa med Tilslutning fra konservativ Side. Vi er repræsenterede i Regeringen, og det er derfor en Selvfølge, at Regeringen fuldt ud kan regne med Partiets Loyalitet og Støtte til Gennemførelse af det Program, hvormod Regeringen er blevet samlet. Med særlig Tilfredshed har vi hørt Statsministerens Udtalelse om, at Regeringen i sit Arbejde vil føle sig forpligtet over for Rigsdagen og vil fortsætte den Linie for Samarbejde, som hidtil i saa høj Grad har bidraget til at styrke vort Folks Muligheder og betrygge vor fortsatte Bestaaen som frit og selvstændigt Folk, og jeg vil gerne i Tilknytning hertil give min Tilslutning til de Udtalelser, som de foregaaende Ordførere har fremsat vedrørende Spørgsmaalet om Opretholdelse af Ro og Orden. Det er ganske klart, at Det konservative Folkeparti ganske deler de Henstillinger og den Appel, som fra Regeringens Side ved forskellige Lejligheder er blevet rettet til det danske Folk, og ønsker dem fulgt i enhver Henseende.

Efter tre Krigsvintre gaar vi nu den fjerde i Møde. Vi ved, at den paa mange Omraader vil blive sværere end den foregaaende. Vore Reserver er blevet formindsket, vore Muligheder for Erstatning ringere,

men vi møder den med en ikke meget formindsket Styrke, og vor Tillid til vore Evner og vort Samfunds smidige Modstandskraft er ikke blevet afsvækket. Vi er ikke blevet rokket i vor Tro hverken paa vort Folks Ret til eller vort Folks Mulighed for frit og selvstændigt Liv. Vel er det sandt, at de smaa Staters Vilkaar er blevet meget vanskeligere under den politiske, militære, tekniske og økonomiske Udvikling, vi har gennemløbet, og hvor Kampen og Konkurrencen mellem de store Magter synes at levne dem liden Plads. De maa sikkert i Fremtiden tage et vidtgaende Hensyn hertil, men de har jo altid været indstillet paa Samarbejde og Forstaaelse med andre. Det er ikke blot deres Natur, men en Lære, Nødvendigheden har indprentet dem, og som de har nemmet og indrettet deres Tilværelsesform efter. Det vil ikke være noget nyt for dem. Det er ikke dem, der vil faa det vanskeligst ved en ny Tids nære Samarbejde paa alle Omraader, hvis dette Samarbejde skal foregaa under andre Former end Tvangens.

De smaa Stater har ogsaa deres Stolt-hed og deres Selvvurdering. De mener, at de ogsaa har Værdier at bringe Menneskeheden, som den vanskeligt kan være foruden, hvis Livet ikke skal blive ringere. Udviklingens Vej gaar fra det enkle til det sammensatte, Livets Rigdom bestaar ikke i den store Ensartethed, men i det rige Samspil mellem det forskelligartede. Verden har derfor Brug for, hvad de smaa Stater kan bringe. Ikke mindst tror vi, at de nordiske Stater, hver for sig og maaske stærkest i Samarbejde, kan yde Kulturen og Menneskeheden Tjenester, der fuldt ud opvejer, hvad vi modtager udefra. Vi slaar ikke vore Øjne ned for nogen. Vi har i vore indbyrdes Forhold givet Verden et Eksempel paa Forstaaelse, Hensyntagen og Tolerance, som Verden kan have god Brug for at efterligne. Uden Tvang har vi mellem os skabt en Retsorden, der paa tværs af Rigernes Grænser har tilvejebragt et Fællesskab, der drager Aande ved vor aartusindgamle fælles Kulturindstilling. I vore Institutioner, vore Former for Samliv mellem Mennesker, vor Stræben efter Retfærd ser vi Værdier, som vi føler os forpligtede over for, ikke alene fordi de er værdifulde for os selv, men fordi vi tror, at de med Rette kan ses som værdifulde Led i den fælles menneskelige Kulturudvikling. Derfor siger vi trøstigt: Ja, vi er smaa, men et Folks Storhed maales ikke alene ved det Antal Kvadratkilometer, det omfatter, eller det Antal Millioner, der lever inden for dets